

Teza: wyłączenie sędziów.

Postanowienie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego zostało wydane z rażącym naruszeniem art. 42 § 4 zd. 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych, ponieważ o wyłączeniu się od udziału w sprawie orzekli sędziowie, których wniosek dotyczył.

Sygn. akt WO - 15/20

POSTANOWIENIE
z dnia 3 sierpnia 2020 roku

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w składzie następującym:

Przewodniczący: SWSD Piotr T. Kubik /sprawozdawca/

Sędziowie: SWSD Juliusz Cybulski

SWSD Stanisław Chmielewski

Protokolant: Anna Kuchniak

po rozpoznaniu w dniu 3 sierpnia 2020 roku na posiedzeniu bez udziału stron

w sprawie obwinionej radcy prawnego A. B.

wniosku Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w W. o przekazanie sprawy sygn. OSD 23/2018 do rozpoznania innemu równorzędnemu sądowi

na podstawie art. 42 § 4 ustawy z dnia 06 czerwca 1997 roku Kodeks postępowania karnego (DU.2020.30 - t.j. ze zm.) w związku z art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (DU.2020.75 - t.j.) postanawia:

pozostawić wniosek bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

W dniu 18 września 2018 roku do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w W. wpłynął wniosek o ukaranie radcy prawnego A. B. obwinionej o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 w związku z art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (u.r.pr.), art. 38 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy prawnego w związku z art. 212 § 1 kodeksu karnego. Sprawie nadano sygnaturę OSD 23/2018.

Pismami z dnia 14 sierpnia 2019 roku oraz 9 września 2019 roku pokrzywdzona E. S. złożyła w sprawie OSD 23/18 wniosek o wyłączenie wszystkich sędziów Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w W. od udziału w sprawie, zarzucając tamtejszemu Sądowi mijanie się z prawdą, celową przewlekłość postępowania, brak bezstronności.

W dniu 16 września 2019 roku Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w W. w składzie S (...), S (...) I. G., S (...) J. P. wydał postanowienie o wyłączeniu składu tego Sądu od udziału w sprawie. Wskazani sędziowie złożyli do akt stosowne oświadczenia, odnosząc się do zaistnienia przyczyn wyłączenia wskazanych w uzasadnieniu wniosku przez pokrzywdzoną E. S..

Następnie, pismem z dnia 23 września 2019 roku Przewodnicząca Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w W. zwróciła się do pozostałych sędziów tamtejszego Sądu z wnioskiem o złożenie stosownych oświadczeń co do zamiaru wyłączenia się przez nich ze sprawy sygn. OSD 23/2017. Wszyscy pozostali sędziowie

Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w W. złożyli oświadczenie na piśmie do akt sprawy o zamiarze wyłączenie się od udziału w sprawie bez wskazania przyczyn uzasadniających ich wyłączenie.

W świetle powyższych okoliczności wniosek Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w W. jest całkowicie niezasadny i nie zasługuje na uwzględnienie.

Po pierwsze wskazać należy, że postanowienie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w W. z dnia 16 września 2019 roku zostało wydane z rażącym naruszeniem art. 42 § 4 zd. 1 K.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1) u.r.pr., ponieważ o wyłączeniu się od udziału w sprawie orzekli sędziowie objęci wyznaczeni do rozpoznania sprawy, których wniosek dotyczył.

Następnie wskazać należy za postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2016 roku, sygn. III KO 99/16, że „Jeżeli wniosek o wyłączenie może dotyczyć tylko sędziego (sędziów) wyznaczonego do rozpoznania sprawy, to wskazanie we wniosku wszystkich sędziów danego sądu nie zmienia tej zasady i nie powoduje wyłączenia innych sędziów od jego rozpoznania. Należy bowiem w takiej sytuacji procesowej wniosek o wyłączenie wszystkich sędziów odczytać jako skutecznie złożony tylko w stosunku do sędziego (sędziów) już wyznaczonego do rozpoznania sprawy. Dopiero wówczas, gdyby ten sędzia (sędziowie) został wyłączony od rozpoznania sprawy, a następnie po kolei wyłączeni zostali poszczególni sędziowie danego sądu i pozostał tylko jeden, którego też wniosek dotyczy, to wówczas sędzia ten powinien przekazać wniosek do rozpoznania sądowi wyższego rzędu w trybie art. 42 § 4 zd. 2 KPK. W konsekwencji zatem sędziowie wymienieni we wniosku o wyłączenie wszystkich sędziów danego sądu, którzy nie zostali wyznaczeni do rozpoznania sprawy, mogą rozpoznać ten wniosek, gdyż wniosek o wyłączenie od udziału w sprawie ich bezpośrednio nie dotyczy”.

W świetle powyższego, na chwilę obecną nie zaistniały przesłanki do wydania przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie orzeczenia w trybie art. 42 § 4 zd. 2 K.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1) u.r.pr. lub art. 43 K.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1) u.r.pr. i wniosku Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w W. nie można było uwzględnić.

Ze względu na sposób procedowania Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w W. nadmienić należy, iż jedynie w sytuacjach wskazanych w art. 40 K.p.k. wyłączenie sędziego następuje z mocy prawa i wystarczające ku temu jest złożenie oświadczenia przez sędziego do akt sprawy (art. 42 § 2 K.p.k.). W pozostałych wypadkach objętych hipotezą art. 41 § 1 K.p.k. o wyłączeniu orzeka ten sam Sąd (z urzędu, na żądanie sędziego lub wniosek strony) w składzie bez udziału sędziego, którego wniosek o wyłączenie dotyczy (art.

42 § 4 zd. 1 K.p.k.), w drodze postanowienia. Sędzia, żądając wyłączenia w trybie art. 41 § 1 K.p.k. zobowiązany jest wskazać zaistniałą okoliczność, która mogłaby wywołać uzasadnioną wątpliwość co do jego bezstronności w danej sprawie. Wskazać należy, że Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w W., nie wydając stosownych postanowień w myśl art. 42 § 4 zd. 1 K.p.k., nie orzekł skutecznie o wyłączeniu sędziów tego Sądu od udziału w sprawie. W postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 roku, sygn. I KZP 9/07 wyjaśniono, że sędzia, który uzna, że zachodzą okoliczności, o których mowa art. 41 § 1 K.p.k. powinien sam zgłosić żądanie wyłączenia, ale obowiązany jest je rozpoznać sąd właściwy funkcjonalnie według reguł określonych w art. 42 § 4 K.p.k. Prawdliwość podjętych decyzji bądź ich brak może być zaś przez stronę zakwestionowana w przysługujących stronie środkach odwoławczych z powołaniem się na zarzut naruszenia art. 41 § 1 K.p.k., tj. w ramach podstawy odwoławczej określonej w art. 438 pkt 2 K.p.k.

Jednocześnie, zważając na argumenty zaprezentowane przez pokrzywdzoną, uwzględniając rażąco nieprawidłowy sposób procedowania Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w W. oraz oświadczenia złożone przez sędziów tego Sądu, w ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie słusznie podważających zaufanie pokrzywdzonej co do obiektywizmu i bezstronności tegoż Sądu,

zasadnym wydaje się wystąpienie przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w W. z wnioskiem o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu w trybie art. 37 K.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1) u.r.pr.